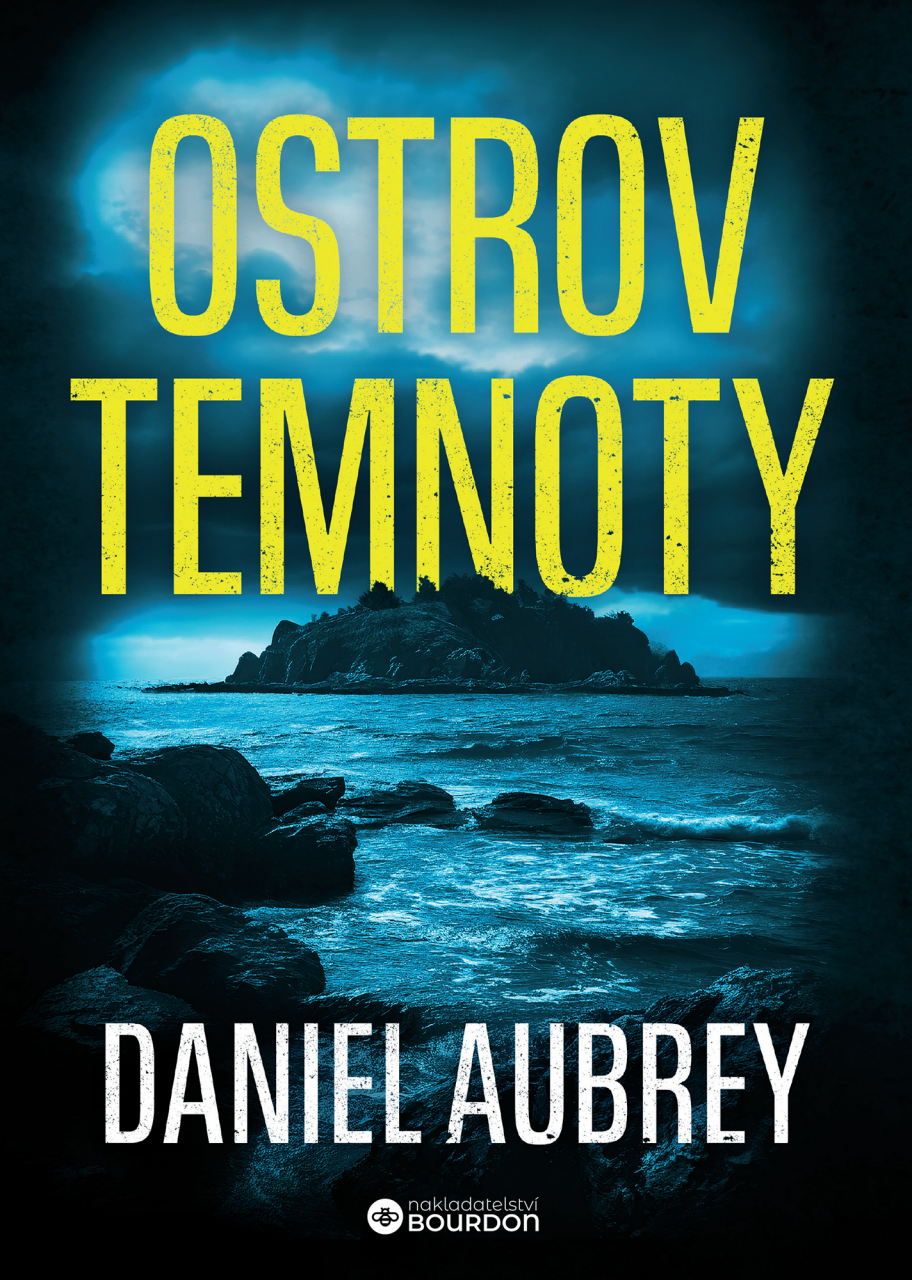

OSTROV TEMNOTY

DANIEL AUBREY

nakladatelství
BOURDON

Daniel Aubrey

OSTROV TEMNOTY

Přeložila Jana Jašová

OSTROV TEMNOTY

DANIEL AUBREY

DARK ISLAND

Copyright © Daniel Aubrey, 2024

Všechna práva vyhrazena

České vydání © Bourdon, 2024

Překlad © Jana Jašová, 2024

Obálka © Jiří Dvorský

ISBN: 978-80-7611-148-6

Dylanovi a Maggii,
kteří mi vůbec nepomohli

ORKNEJE

PONDĚLÍ
19. PROSINCE

1

Tyhle ostrovy prostě neudrží tajemství. Na Orknejích nic nezůstane pohřbeno navždy.

Tohle už Freya dobře věděla, připomínat se jí to nemuselo, a přece se to ráno dočkala. Postávala na strmém balvanitém návrší nad dunami a pozorovala je. Věděla, že se od nich nachází v bezpečné vzdálenosti, asi dvě stě metrů od zálivu ve tvaru půlkruhu – rozhodně ne tak blízko, aby si jí všimli, a příliš daleko na to, aby sama slyšela víc než hukot větru a burácení našťvaného moře. Kdesi na jihovýchodě se do oblohy rozpíjel zdráhavý úsvit a barvil mračna do odstínu zelenkavé šedi. Poskytoval jí zatím stěží dost světla na to, aby viděla i do tváří postav v jednorázových bílých kombinézách, jež se vynořovaly a zase mizely mezi pahorky. V místech, kde stávala proslulá osada z mladší doby kamenné. V noci se tudy přehnala bouře a nad ránem zavládl jakžtakž klid, i když dost ošemetný, protože do plachty dvojice v bílém se co chvíli opřel prudký poryv. Jeden takový ji i s oběma staviteli málem odfoukl. Levným dalekohledem nedokázala rozeznat, čím se zabývají, avšak dovtípila se, že se nejspíš snaží zakrýt cosi nevábneho, co ta čina na pláži odhalila.

Další tajemství, které tyhle ostrovy nedokázaly ututlat.

Přejela si jazykem přes suché rty. Chutnaly po mořské soli. Levačkou si přidržela kapuci nepromokavé žluté bundy a pravačkou dalekohled zaostřila, až bílým skvrnám v dálce narostly končetiny. Smála se, když Tom navrhl, aby si v laciném krámku se suvenýry v John o'Groats koupili základní výbavu pro amatérské pozorovatele ptáků, ale teď musela přiznat, že se jí hodí.

„Co když uslyšíme chřástala, až půjdeme venčit Lunu?“ pokoušel se ji zlákat. „Nebo co... co když zahlídnem u pobřeží hejno velryb? Říkám ti, jestli si ty dalekohledy nekoupíme teď, budeme jednou hořce litovat.“

Jeho zvědavost byla tak upřímná a ornitologické nadšení natolik nevinné, že neměla srdce manželovi povědět, že jako pubertáčka na Orknejských sice chřástala sem tam slyšela, ale nikdy neviděla. A kdyby přece jen nějakého zaslechli, těmi levnými plastovými krámy by ho stejně nevypátrali.

V kapse bundy jí zavibroval mobil a přerušil její úvahy. Ani se nepodívala na jméno volajícího a už zase se jí žaludek sevřel úzkostí, kterou cítila celou cestu sem. Nebyl to hovor, co čekala, a div se jí neulevilo, když na displeji spatřila jméno *Kristin*. Dlouho rozvažovala, jestli ho má vzít, až spadl do hlasové schránky. Na povzbuzenou utkvěla pohledem na fotografii Toma a jejich černé labradorky, kterou si nastavila jako zamýkací obrazovku.

Osm dvacet tři.

Kristin se určitě zajímá, kde vězí.

Freya si zastrčila mobil zpátky do kapsy. Napíše jí, až se dostane na místo činu, přestože se jí tam zatím moc nechtělo. Ještě s tím pár minut počká. Znovu přiložila dalekohled k očím a volná ruka jí mimoděk vyhlédla k piercingu v pravém uchu. Začala pecičky mačkat jednu po druhé, pěkně shora dolů a pak zase zpátky. Počítala: *jedna, dva, tři, čtyři, pět. Pět, čtyři, tři...*

Mlha se jí v hlavě začala rozpouštět. Dech se vracel k normálu.

A pak si toho všimla.

Dole na pláži se cosi pohybovalo. Vítr divoce zvedal vlny a hnal je na pruh mokrého písku, kde za sebou nechávaly obláčky pěny připo-

mínající květiny laskavce. A pak, mezi naplaveninami po ustupujícím přílivu, znovu zahlédla ten pohyb. Obrys černý jako stín. Písek, moře a kamení se jí houpaly před očima, až se zdálo, jako by ji postihla mořská nemoc. Přejela dalekohledem pobřeží doleva i doprava, dokud cíl nezaměřila. Pes! Krásný německý ovčák s černohnědou srstí rozechvívanou větrem. Najednou se upřeně zadíval ke břehu. Čelisti se mu otvíraly a zavíraly, jako by tam s někým klábosil. Poryv o pár vteřin později ke Freye přivál i jeho štěkot.

Sledovala, kam se zvíře dívá: ke kamenům u vody na vzdálenější straně zálivu, kde stál zády k moři nějaký člověk. Bylo to daleko a obličej mu taky zakrýval dalekohled, i když z náznaků se dalo usuzovat, že to bude postarší muž. Držel hůl a vítr mu cuchal bílé vlasy hned sem, hned zase tam. Sklonil přístroj a Freya zaostříla svůj. Vyrozuměla, že neznámý stejně jako ona pozoruje forenzní tým, jak na šerém prostranství za Skara Brae rozestavuje obloukové lampy.

Zůstal tam stát ještě další dvě minuty a soustředěně dění vstřebával. Pak pískl na psa, otočil se k mysu a spěchal pryč.

2

Rozdivočelý vítr s sebou přinášel moře a hnal ho přes duny na úzkou silnici.

Stěrače na čelním skle kvílely jako vzpurné batole. Když Freya zdolávala onu nedlouhou vzdálenost ke vstupu na archeologické naleziště Skara Brae, rozbolely ji zuby. Brána byla sice dokořán, jenže od vjezdu až na parkoviště se táhla modro-bílá policejní páska. Před ní postávala žena středního věku, v purpurovém a od pohledu příliš tenkém kabátu, kdežto prostor za ní jistili dva policisté v uniformách: starší muž a jeho mladá kolegyně. Freya se jim snažila vyhýbat pohledem, když projížděla kolem, ale jejich zvýšené hlasy k ní pronikly i přes skřípění pneumatik na šterku a hukot topení, které se snažilo vyhrát její obstarožní Hyundai Getz nad bod mrazu. Jela po silniče ještě kousek dál, kolem nevelké křižovatky a neoznačeného bílého Audi Q3, zaparkovaného sotva za okrajem trávníku, takže málem zatarasilo průjezd. Zajela ke krajnici a vypnula motor. Stěrače se zastavily v půli cesty, a tak musela znovu otočit klíčkem v zapalování. Gumové lišty nevrle zadrnčely, když na sotva vlhkém skle sklouzly do klidové polohy.

Zůstala sedět v tichém autě rozhoupávaném poryvy větru a v bočním zrcátku sledovala trojici lidí u pásky. Uhodla, že právě s onou dá-

mou v purpurovém kabátu se tu má setkat. Podle Kristin se jmenuje Gill.

„Možná bude trochu...“ nakousla šéfová během nečekaně brzkého ranního telefonátu a zbytek věty nechala viset v říši bezdrátového spojení. „Prostě, neberte si to od ní osobně, jo? Nejsme tady všichni taková, fakt ne.“

Což nebylo dvakrát povzbuzující.

Freya zavřela oči a ucítila, jak se jí ruka zase nekontrolovaně zvedá k pravému uchu. Měla v něm zasazených pět stříbrných peciček – dvě v lalůčku a tři na okraji boltce – a ty tiskla pokaždé takovou silou, až ji konečky prstů pálily. Pomáhalo jí to rozmotat dráty v hlavě a uklidnit nervy, jenže dneska ráno ne. V sázce je příliš. *Musí* to zvládnout, ale změna plánu v ní probudila úzkost hraničící se zlostí. Takhle se to stát nemělo. Na tohle se nepřipravila. Nemohla by prostě –

Prudce otevřela oči.

Neblahé myšlenky utál zvuk připomínající nálet zuřivého vosího roje. Vytrhl ji z kolotoče úvah a vyžádal si bezvýhradné soustředění. Zadívala se do okýnka a sledovala, jak se policejní páska chvěje ve větru jako struna kytary. Za ní v chabém úsvitu tiše blikaly modré majáčky. Zelený LCD displej hodin na palubní desce hyundaie oznamoval, že je něco po půl osmé. Do skutečného východu slunce pořád zbývala ještě dobrá půlhodina. Freya se pokusila zklidnit počítáním vozů zásahovky na parkovišti. Odhadla, že pět patří policii a tři vyšší jsou dodávky, třebaže na ně přes kamennou zídku dobře neviděla. Z návštěvnického centra teď vycházeli nějací lidé, v šeru sotva rozeznatelní. Dva z nich v zelených kombinézách. Aha, zdravotníci. Vyváděli z areálu dlouhána s dekou kolem ramen. Šel sám, takže asi neutrpěl žádné vážnější zranění. A nepřítomnost eskorty naznačovala, že to určitě nebude zatčený.

Zamířili k jedné z dodávek za zídkou – a vzápětí se z parkoviště vynořila sanitka. Jeden ze záchranářů seděl za volantem, druhý nejspíš zůstal vzadu s čahounem. Vůz zastavil u modro-bílé pásky. Starší policista přistoupil k řidičovu okýnku s psací podložkou a dal mu cosi podepsat. Freya věděla, že se vedou záznamy o všech, kdo vstoupili za pásku,

anebo vyhrazený prostor opustili. Tohle nebylo ani zdaleka její první setkání s místem činu – o důvod víc, proč byl holý nesmysl poslat ji sem, aby se učila zrovna od Gill. U kolika závažných zločinů se její údajná zasvětitelka asi tak vyskytla? Pokud nedělala nikde jinde než na Orknejiích, leda u hrstky.

Když policista pásku odtáhl, diesel zaburácel a sanitka se rozjela po silničce podél zálivu. Majáček blikal, ale obešlo se to bez houkačky. Na konci vůz zahnul doprava, podél osamělého pobřeží vstříc středu ostrova směrem na Kirkwall.

Načež se postavy u pásy zaměřily na ni.

Už to nelze odkládat. Musí si pečlivě promyslet, co řekne.

Zdravím, já jsem Freya. Ta nová, posílá mě Kristin...

Proboha, takhle ne. To zní, jako když do třídy přijde nová zákyně.

Snad by bylo vhodnější: *Jsem ta nastupující reportérka.*

To už zní líp, jen je to děsně formální. A má se Gill zmínit, že psávala i pro *Herald*, nebo to bude vypadat jako vychloubání? Anebo bude spíš působit domýšlivě, když o tom pomlčí, jelikož si v hloubi duše myslí, že to bylo daleko lepší než psát pro místní plátek *Orcadian*? Kruci, právě proto se s ostatními tak nerada vybavuje. Vždyť kolik úsilí člověka stojí vykoumat, co od něj druzí očekávají – aby se vyjádřil tak, jak chtějí slyšet. Vyčerpávalo ji to.

Trojice u pásy na ni pořád zírala. Freya se zhluboka nadechla a ještě silněji si zaštípla cvočky v uchu.

Pak spolkla žluč, která se jí drala na jazyk, a vystoupila z auta.

3

Sotva vykročila do ostrého větru, znovu si vzpomněla na Toma.

„Nebude to stejný, uvidíš,“ ujišťoval ji před odchodem z domu. „Jiný místo, jiný lidi. Zvládneš to, dej na mě.“

Luna se jí coby morální opora otřela o nohy a nechala jí na džínách další nános černých chlupů. Tom jim říkal „labradoří třpytky“. Domek, který si tu koupili, stál na jejich pozemku nedaleko vesnice Orphir na břehu zátoky Scapa Flow. I teď v něm bylo teplo a útulno, přestože svět za okny zatím dusila tma. Freye se odtud nechtělo.

Tom ji pevně objal, políbil ji na temeno a na jednu blaženou chvíli mezi nimi bylo zase všechno jako dřív.

„Nebudou to takoví čuráci jako v *Heraldu*, uvidíš.“

Jenže ani ti v *Heraldu* ze začátku čuráci nebyli.

Dvířka se za ní v tom nečase přibouchla v okamžiku, kdy je pustila z ruky, což ji vytrhlo z přemýšlení. Tři páry očí si ji nepříjemně prohlížely. Zvedla nejistě ruku na pozdrav a vydala se k nim. Cítila, jak se do ní přes bundu zakusuje chlad a vystřeluje jehličky bolesti do levého boku. Ještě se jí úplně nezahojil. Strčila si ruku do kapsy a přitiskla si ji na boľavé místo, protože před nimi nemínila kulhat. Pečlivě si rovnala slova na jazyku a zhluboka se nadechla.

„Tady nemáte co dělat.“

Zarazila se.

Cože to na ni ta ženská vyštěkla?

Následovalo hrobové ticho. Takže bylo zjevně na Freye, aby opáčila: „Pardon?“ Jako by udělala něco špatně.

„Tady nemáte co dělat!“ zakřičela na ni znovu ta v purpurovém, aby přehlušila vítr. Ukázala na parkoviště, kde stála policejní auta. „Něco se tady stalo. Turistický centrum je dneska zavřený. Smí sem akorát policie a média. Nedá se svítit, zlato.“

Freya mlčela. Zuřivý roj se rozbzučel ještě hlasitěji.

„Vraťte se do auta a odjed'te, prosím.“

Tentokrát na ni promluvila ta policistka. Vyznělo to natolik zmateně a autoritativně, že byla v pokušení poslechnout.

„Ne, vy mi nerozumíte,“ osmělila se nakonec. „Jsem Freya. Freya Sinclairová. Ta nová.“ Tři obličej se nechápavě svařily a ona si v duchu vynadala, že z ní nakonec vypadlo přesně to, co nechtěla. „Je to v pořádku. Mám tady být.“

„Říká kdo?“ houkla policistka.

„Kristin.“

„Kdo?“

„Šéfredaktorka.“

„Kristin Flettová z *Orcadianu*?“ zeptala se žena v civilu. Nepřestávala se mračit.

Freya přikývla. „Vy jste Gill?“

„Jo.“

„To Kristin mě za vámi poslala. Jsem ta nová.“

Zlostí sevřela víčka. Proč jim to ksakru opakuje? Když je zase rozlepila, zjistila, že Gill opustila prostor před páskou a hrne se po štěrkové cestě k ní. Freya cítila, jak se jí s každým zakřepáním v těle všechno napíná. Příchozí se zastavila těsně u ní – tak blízko, až bylo na tváři vidět, kde jí končí nános mejkapu. A nepatrné skvrny rtěnky na zubech zažloutlých od nikotinu. Páchla cigaretami a zvětralým kafem, až se z toho Freye zvedl kufr. Přitom byla nalačno. Gill jí položila ruku na předloktí a ona

si přes žlutou bundu a silnou flaušovou mikinu náhle připadala kontaminovaná. Pošpiněná.

„Kristin mi ráno neříkala, že tady mám někoho hlídat.“

Co je sakra zase tohle? Freya netušila, a tak to nechala bez komentáře.

„Pojď,“ pobídla ji Gill a pokývla k bílému audi. „Proberem to uvnitř.“

Odtáhla novou kolegyni k němu a nastoupily. Vnitřek vozu sám o sobě připomínal další místo činu: všechno v něm bylo ulepené a Freyiny nosní dírky zaplavil puch, jako by naráz pozřela zbytky ze všech zmuchlaných plechovek od limonády Irn-Bru na podlaze i všechny drobečky ze sáčků od křupek poházených na zadním sedadle.

„Tak jak je to s tebou?“ zeptala se ta ženská, když se dvířka audiny přibouchla a uvěznila je uvnitř. Vypadala na pětapadesát, dost možná ještě o chloupek víc, kdyby si Freya odpustila luxus laskavosti. Gilliny krátké hnědé vlasy rámovaly kulatý obličej, jehož nachový odstín byl o dost výraznější než barva kabátu, dokonce i ve voze, kde přece nefoukalo.

„Jak to myslíš?“ Když už došlo na tykání, radši se zvyklostem přizpůsobila.

„Jen přemejšlím, co mně to hodili na hrb,“ prohodila Gill. „Nebo jak moc tě musím vodit za ručičku. Seš v branži úplná novicka, nebo už to pár let děláš? Asi nebudeš moc dlouho po škole, že jo, zlato?“

Freyino podmaření se prohloubilo. Bylo jí dvaatřicet a určitě nevypadala jako elévka. Rozhodla se to podat stručně. „Dělám reportérku s přestávkami už deset let.“ Málem pozdě, ale přece si uvědomila, že se ještě sluší zeptat: „A co ty?“

Gill povyrostla a nadmula hrud. „Pořád v jedněch novinách, už celejch třicet let. Nastoupila jsem tam hnedka po škole a nikdy neřála nic jinýho.“

Freya přikývla. Netušila, jak na tohle reagovat. Litovala, že nepožádala Kristin, jestli by nemohla dnes ráno nastoupit rovnou do zpravodajského sálu, jak se ostatně původně domluvíly. První den v nové práci jí drásal nervy tak jako tak a nenadálá změna plánu ji rozhodila úplně. Marně se snažila vzpamatovat. A teď se musí navíc potýkat s příkrostí téhle matrony, s útokem na svoje nosní dírky i drsným třepotáním

policejní pásky. Nepříjemnosti jako by se slily do cílené snahy nadělat z jejího mozku marmeládu.

Myšlenky se jí stočily k rozhovoru s terapeutkou, k níž ji poslali po nehodě. Bylo to poprvé, kdy jí někdo naznačil, že by mohla trpět autismem. Moc o něm nevěděla, avšak terapeutka jí ty stavy popsala celkem názorně. Takový jedinec si prý připadá, jako by se jeho smysly mnohdy zapínaly naráz a vmžiku se rozběhly nejmní na stodesetiprocentní výkon.

„Autista mívá často dojem, že mu sebemenší významný zvuk připomíná start kosmické rakety,“ vysvětlovala jí doktorka. „I nejslabší zápach se pro něj stává nesnesitelným puchem.“

Tohle Freya znala. *Důvěrně*. A přesně tak se teď cítila. Zoufale bojovala, aby veškeré dotěrné zvuky i pachy vytěsnila do pozadí. Aby se přinutila dívat společníci do očí. Aby dávala najevo zájem.

„Dozvěděla ses od nich něco?“ zeptala se a pokývla bradou za Gillino rameno, na strážce zákona u pásky. Snažila se, aby to působilo přirozeně. Nejspíš se jí to povedlo. Starší kolegyně si jejích potíží zřejmě vůbec nevšimla.

„Vod těch? Ani ň.“ Gill se zadívala stejným směrem jako Freya. Policisté hleděli k autu a rty se jim pohybovaly. Freya by vsadila boty, že mladá policistka právě pronesla slovo *píča*.

„To je konstábl Flynnová, Kate Flynnová,“ prohodila zasvětitelka. „Je u sboru asi tak rok, ale už má dojem, že tomu bordelu kurva velí. Ta čúza je snad vopilá mocí. Vedle ní je Jim, teda konstábl Brannigan. Vomáme nej úplně stejně.“

Konstábl Flynnová připadla Freye mladinká, sotva přes dvacet, a měla blond vlasy stažené pod helmou do přísného culíku. Dychtivost v jejím výrazu naznačovala, že je v oboru nováčkem, kdežto její kolega Brannigan budil dojem, že přesluhuje. Jeho tmavošedé vlasy nutně potřebovaly zastříhnout a vrásčitý obličej dával najevo, že tohle viděl už mockrát. A že ho to nijak zvlášť nevzrušuje.

„A kdo nám teda dal tip?“ zajímala se.

„Mně.“

„Prosím?“

„*Mně dali tip, ne nám.*“ Gill se k ní natočila a zahalila ji další porcí kozího dechu s nikotinovou příchutí. „Tak ti to líčila Kristin? Že redakce dostala hlášku?“

„Kristin nic neupřesnila. Proto se ptám.“

„Aha. Tak abys věděla, to já jsem tu hlášku dostala. Ráno mi volal jeden můj zdroj. Michael Towrie. Je to farmář odvedle z Northdyku. Prej kolem sedmý zahlíd modrý majáčky a baterky kolem pobřeží. S Michaelem se znám léta – většina lidí tady na ostrovech mě zná a ví, že mně můžou dát echo, kdyby něco. A já zase vím, že je na ně spoleh.“

Když ten Michael viděl majáčky už kolem sedmé, pomyslela si Freya, v kolik hodin asi volal Gill? Jak dlouho tu ta ženská stojí v mrazivém povětrí a nechává se policisty ostentativně přehlížet?

„Hnala jsem se rovnou sem,“ pokračovala kolegyně. „Povídám Kristin – rači zjistím, co se děje, než se to rozkřikne a než nám sem začnou strkat rypáky všichni všetečný parchanti z týdle strany úžiny.“

V rozhovoru nastala odmlka. Freya měla neodbytný dojem, že Gill čeká na nějakou reakci. „Je tady forenzní tým,“ vysvětlila po chvilce. „Něco hledají na poli na jih od Skara Brae.“

Ať už místní reportérka čekala cokoli, tohle rozhodně ne. „Jaks na to přišla?“

„Po cestě jsem se stavila na parkovišti u pláže. Z vrcholku pobřežní hráze je vidět ledacos. Policejní stany, lampy obloukovky, lidi v jednorázových bílých kombinézách. V bývalý práci jsem takhle místo činu pozorovala mockrát.“

Teď pro změnu sklaplo Gill. Freya viděla, jak jí pohled starší ženy rejdí po tváři, jako by po něčem usilovně pátrala. Jenže ať to bylo, co chtělo, očividně nevyčetla nic.

„Podle mě se při noční bouřce buď něco vyplavilo na břeh, nebo porvyv odkryly něco nepříjemného na souši. Co myslíš ty?“ navrhla ještě.

Gill mlčela. Chvění policejní pásky se ozvalo nanovo a sílilo tím víc, čím déle se ticho v autě protahovalo. Přimhouřené oči starší ženy znovu tékaly mezi Freyiny, ta nakonec podlehla nutkání a odvrátila se.

„Tak fajn, mám nápad,“ pronesla konečně novinářská matadorka.

Otevřela dveře audi a dovnitř zafícel vítr. „Ty mlč, jasný? A dělej všechno podle mě.“ Načež vystoupila, a než Freya stačila cokoli namítnout, vydala se k policejní pásce.

Když se i ona vysoukala ze sedadla a otevřela si, slyšela, jak Gill huláká: „Tak heleďte, já vím, že je tam mrtvola! Takže máte na vybranou: buď hnete zadkem a seženete mi někoho z detektivů, ať sem přijde a vydá prohlášení, nebo sepíšu, co vím, ať si pak čtenářstvo špekuluje po svém.“

Freya popošla k pásce. Konstábl Brannigan se usmíval a vrtěl hlavou, ale jeho kolegyni ve službě to zjevně nepobavilo.

„Kdo si ksakru myslíte, že jste?!“ zavrčela konstábl Flynnová.

„Nejzkušenější reportérka na ostrovech, děvenko. Hlas lidu. Moje noviny volají vaše lidi k zodpovědnosti už přes sto padesát let a já –“

„*Volají k zodpovědnosti?* Tak říkáte těm sračkám, co jste o nás psali loni v létě?“

„Řízli jsme do živýho, zlatíčko. A teď poslouchejte, tohle je moje poslední varování. Buď sem pošlete to líný prase Muira, nebo –“

„Detektiva inspektora Muira? Ferguse Muira?“

Ticho. Oči všech přítomných se stočily k té, která to pronesla. Freya cítila, jak se jí propalují do sítnice jako paprsky zesílené soustavou čoček. Málem zvedla ruce k piercingu v uších. Hned si je nacpala do kapses, aby ji to nelákalo.

„Vodkať znáš Ferguse Muira?“ houkla Gill.

Neodpověděla. Dívala se na konstábla Flynnovou. „Vyřídte mu, že je tady Freya Sinc... ne, Freya *Spenceová*... a že žádáme o pět minut jeho vzácného času. Pak zmizíme.“

Policistka pohlédla na kolegu, který suše pokývl. Snad je potěšilo, že někdo zavřel Gill klapačku. Nebo za to mohl příslib, že potom už jim cháska od novin dá pokoj. Così každopádně blondýnu v uniformě přimělo, aby podstoupila od pásky, natočila se zády k větru a přitáhla si ke rtům vysílačku připevněnou u nárameníku.

„Spenceová?“ ozval se konstábl Brannigan. „Nejste příbuzná Neilla Spence?“

Freya přikývla. Na Gill neviděla, a přece cítila, jak ji ta ženská ostraži-

tě sleduje. Zaměřila se na ni koutkem oka a připadalo jí, že je vyvedená z míry. Nebo rozzlobená. Možná obojí.

„Jsem jeho dcera.“

Policista přikývl a sklopil zrak. Znovu se usmál, už o poznání vřeleji. „Dobře si na Neilla pamatuju. Makal jsem s ním, když byl ještě u nás. Byl to dobrej chlap. Strávil jsem s ním hodně času.“ Vzhlédl. „Smutný, co se mu stalo.“

Nebyla si jistá, co by na to měla odpovědět, takže jen mírně přitakala.

Konstábl Flynnová se vrátila k pásce a na rtech jí pohrával pobavený úsměv. „Vypadá to, že vaše *nová* má lepší styky než vy, *zlatíčko*. Hlas lidu, jo? Z toho by se jeden posral, fakt že jo.“

Otočila se k Freye.

„Takže pět minut.“

4

Gill šla první. Zprudka oddechovala, nicméně velení se vzdát nemínila. Freya cítila, jak z jejích shrbených ramen sálá vyčerpání jako horko z rozpáleného asfaltu.

Řekli jim, že se mají hlásit u policisty u vnější pásky za návštěvnickým centrem – u té směrem k moři. „Detektiv inspektor Muir se s vámi sejde tam,“ informovala je blondýnka. „Nebude to kvůli vám celý obcházet až sem.“

Zkrátily si cestu kolem vrcholku nad pláží a propletly se mezi řasami a dalšími naplaveninami, jež daleko na souš vyvrhla bouře. Mezi úlomky dřeva a plastu. V zemi se leskly obrovské louže. Freya držela hlavu zpříma a zhluboka se nadechovala čerstvého vzduchu. Tady už byly bezezbytku vydané napospas moři, tady už se mezi nimi a proudy od Newfoundlandu nenacházelo nic krom několika skalnatých ostrůvků a tisíců kilometrů chladného oceánu. Cítily to v síle víchru, který se do nich opíral a vychyloval je z rovnováhy. Freye uvolnil pár zrzavých pramínků z ohonu a vháněl je zpět do jejích tváří jako nezbedné plameny.

Při pochodování za Gill upoutalo její pohled strohé sídlo Skaill House ze stoicky šedého štípaného kamene, čelící neúnavným vlnám zrozeným v nejsevernějším Atlantiku. Jeho majitelé tu v polovině devatenáctého

století po bouři, která se v lecčems podobala té včerejší, objevili pozůstatky neolitické vesnice Skara Brae. Rozzuřený živel před sto padesáti lety odplavil zeminu a poodhalil základy pět tisíc let starých obydlí a řemeslnických dílen. Freya si pamatovala, jak sem jezdívali na školní výlety – i na ten hřejivý pocit v břiše, když naslouchala líčení, jak archeologové objevili na vykopaných krbových římsách dobové dekorace. Raně starověké ozdoby vyryté do velrybích kostí a polodrahokamů. Doklady kulturní vyspělosti orknejských venkovanů před pěti tisíciletími, do jednoho skvěle zakonzervované, nedotčené.

Dneska se tu ale našlo ještě něco navíc.

Odhrnula si vlasy z očí a soustředila se na scénu v dálce. Ve svém posledním zaměstnání v krimi rubrice *Heraldu* psala o stovkách děsivých případů, až v kontaktu s hrůzami takřka otupěla. Přesto tušila, že zde bude muset forenzní tým postupovat podstatně jemněji. Ne jako v Glasgow. Skara Brae se řadí k nejnavštěvovanějším turistickým atrakcím souostroví. Pokud se tady opravdu našla mrtvola, musel být pachatel buď ne skutečný pitomec, anebo se tu vyznal o dost líp než ona.

Přibližně sto metrů od nízkého drátěného plotu kolem naleziště se obě zastavily u další modro-bílé pásky. Střežily ji dvě uniformované policistky. Jedna k nim popošla. Bradu měla zachumlanou pod vyhrnutý límec bundy, oči přimhouřené proti prudkému větru.

„Hned tady bude,“ oznámila Freye.

Na Gill se ani nepodívala.

O pár vteřin později mladá žena zahlédla, jak kdosi podlézá pod vnitřní páskou za kamenným stavením hlídače na samém konci archeologické lokality. Muž si stáhl bílou kombinézu i návleky na boty a pak se pozvolna, s hlavou skloněnou proti vichru, vydal po obvodu starodávné vsi. Když se přiblížil a konečně vzhlédl, okamžitě ho poznala. Samozřejmě za tu dobu zestárnul. Bylo to už patnáct let, co opustila Orkneje s vidinou, že to bude nadobro, avšak podle jeho obličeje se zdálo, jako by uplynuly věky. Na šedivých vlasech i bledé pokožce ošlehané větrem se to pocho-pitelně podepsalo, ale mírné hnědé oči byly pořád takové, jaké si je vybavovala. Když se coby desetiletá holka jednou v noci připlížila ze svého

pokoje do kuchyně a spatřila ho sedět za stolem s matkou rozrušenou tak, že ani nedokázala promluvit, byly ty oči zalité slzami. Ani jeden se jí tenkrát nepřiměl vysvětlit, co se stalo.

Jenže ona pochopila.

Jedna z policistek podala Fergusi Muirovi psací podložku, aby se podepsal, a detektiv podlehl vnější pásku směrem k nim.

Freya dočista zapomněla, že jsou tu dvě, dokud kolegyně nepromluvila.

„Já to vyřídím.“ Místní veteránka vykročila před ni, ve zvednuté ruce diktafon. „Detektive inspektore Muire, Gill Irvineová z *Orcadianu*. Co nám můžete povědět o –“

„Sklapněte, Gill Irvineová z *Orcadianu*,“ zahřímal a okázale ji obešel. „Vím sakra moc dobře, kdo jste, tak ten tyátr vynechte.“

Zastavil se až dva kroky před Freyou. Na sobě měl ošuntělý černý oblek, z nějž vykukovala modrá košile bez vázanky, a takhle zblízka jí nabídl i pohled na zanedbané, nejspíš už několikadenní strniště. Usmál se, udělal ještě jeden krok a pevně ji objal. Snažila se ovládnout, protože ho opravdu ráda viděla, ale celé tělo se jí v tom sevření napjalo.

Okamžitě ji pustil a svěsil ruce. Jen usmívat se nepřestal. „Už jsem zapomněl, že sis na citečky nikdy moc nepotrpěla. Ani jako škrvně ne.“

„Ahoj, strejdo Fergusi.“

Zasmál se a jí došlo, co řekla. Tváře měla bolestně otupělé zimou, a přesto cítila, jak se jí po nich rozlévá horko.

„Moc rád tě vidím, Zrzko. Tvoje máma říkala, že se sem vracíš.“

Tuhle přezdívkou neslyšela už léta. Naposledy v pubertě. „Přistěhováli jsme se před čtrnácti dny,“ odpověděla a zastrčila si za uši pramínky vlasů, které měly to oslovení na svědomí. „Zatím jsme tady jen krátce.“

„My? Takže ty a tvůj novomanžel?“

„Já a Tom, ano, ale není to zrovna *novomanžel*. Brali jsme se skoro před deseti lety.“

Sotva to vyslovila, bodlo ji u srdce. Že si to radši nenechala pro sebe. Vážně chtěla s Fergusem zůstat v kontaktu – a zpočátku byla svědomitá. Jenže jak čas letěl a Orkneje se v jejím zpětném zrcátku stále zmenšova-

ly, její e-maily a dopisy lidem, se kterými tu chtěla udržovat styky, řídly čím dál víc, až ustaly docela.

„Takže sis nechala dívčí jméno?“ zajímal se.

Slyšela ho, jenže jejímu mozku trvalo pár vteřin, než otázce přiřadily správný význam. „Ehm... ne. Nenechala, ale ty bys asi nevěděl, kdo je Freya Sinclairová.“

„Tak Sinclair? Tvůj muž je z Orknejí?“

„Ne, z Moffatu. To je u Dumfries.“

„Hm. Skoták, jo?“ Nakrčil obočí. „S takovým chlápkem chceš plouvat mezi skaliskama do vod klidnýho stáří?“

S pousmáním mírně pokrčila rameny. „Co ti na to mám říct? Slušný chlapi na Orknejích došli.“

„To pochybuju.“ Zhoupł se na patách. „A teď ses dala dohromady s touhle?“ Otočil se k Gill, která k němu usilovně natahovala diktafon. „Vypněte ten pitomej krám, nebo ho umlčím vlastnoručně!“

Novinářka kupodivu jednou udělala, co se po ní chtělo.

„Mámě se stejskalo, kdyžs byla pryč, víš,“ prohodil, když se zase obrátil k Freye. „Vím, že to neumí dávat najevo, ale stejskalo se jí. Vykládala mi, co se ti stalo. O tý nehodě. Už je ti líp?“

Freyin úsměv byl tentam. Znovu ucítila, jak se jí vichr zakusuje do bo-lavého boku. „Nikdy mi nebylo líp.“

„A sotva se tady zase objevíš, hned se k něčemu přimotáš.“

„Co se tady stalo?“

„Rád bych ti pověděl víc, ale mám přísněj zákaz od šéfa, bohužel. Ni-komu ani muk.“

„Víme, že v jednom z těch stanů je tělo!“ vykřikla Gill.

Fergus Muir protočil panenky a Freye se zvlhnily rty. Pak se otočil k do-těrné reportérce a vyštěkl: „Takže to víte?“

„Je to vražda, detektive inspektore?“

„A co si takhle prodloužit víkend, he? Zrovna vy mi můžete... víte co. Přišel jsem čistě na základě hlášení, že se po mně ptá moje kmotřenka. S váma se nemíním bavit.“

Freye neušlo, že střelil nervózním pohledem po policistkách u pásky.

„Rozednívá se, vítr slábne,“ opáčila nevzrušeně Gill. „Na pláži každou chvíli dorazí pejskaři. Lidi uviděj ten váš cirkus, začnou si vzrušeně vypisovat, volat, sprádat všelijaký teorie. Nebylo by lepší svěřit se přímo nám, ať to uvedem na pravou míru?“

„Někdo už to stejně viděl,“ dodala Freya.

Fergus se k ní zachmuřeně otočil.

„Cestou sem jsem na návrší zahlídla muže. Postával na pláži a pozoroval, jak tady stavíte stany. Dalekohledem.“

„Vážně?“ Detektiv si prohrábl břídicově šedivé vlasy. „Heleďte, oblastní velitel k tomu hodlá dneska vydat prohlášení. A máte pravdu...“ Zalétl pohledem k Gill. „Lidi budou žvanit, tak jako vždycky. Proto nechceme, aby něco prosáklo, dokud to sami nebudeme vědět s určitostí.“

„Takže to prozatím máme brát jako přísně důvěrnou informaci?“ navrhla Freyina kolegyně. „Ať máme aspoň trošku náskok před oficiálním prohlášením? To je fér návrh, no ne?“

„Jo, ale jediné mimo záznam,“ svolil Fergus a přešel do šepotu. „A myslím to smrtelně vážně, dámy. Nic z toho se nedostane ven ani o vteřinku dřív, než to oficiálně oznámí šéf. Jasný?“

5

Gill obřadně vypnula diktafon a ještě dramatictější ho schovala do kapsy kabátu.

„Našli jsme ostatky,“ spustil Fergus, a než se stačila zeptat na cokoliv dalšího, dodal: „Ano, specialisti mají za to, že lidský. Noční vichřice támhle opodál smetla vršek pláže. Nebyly pohřbený zas tak hluboko.“

„Takže z nedávný doby?“

„To zrovna ne. Dochovaly se akorát kosti, žádný tkáň. Jenže dokud je neprozkoumáme blíž, nedá se jejich stáří stanovit přesněji.“

„Jen jedno tělo?“ vmísila se mezi ně Freya a zadívala se za policejní pásku. Když se teď díky vyšetřovateli dostaly blíž, napočítala celkem tři bílé stany, které se na sousedním poli třepotaly ve větru. Jeden větší a dva menší.

Sledoval, co ji zaujalo. „Jo, v noci byla teda pořádná fukeř. Úlomky kostí poházela všude kolem, ale vypadá to na jedno tělo.“

Při pohledu na místo činu znovu uslyšela bzukot. Tentokrát tišší. A o oktávu vyšší. Přece ho nemůže způsobovat chvějící se plastová páska – proč si to neuvědomila dřív?

Vtom mezi menšími stany zahlédla postavy v bílých kombinézách, jak se snaží vyslat do vzduchu dron. Nedařilo se jim to. Přístroj se sice

pokaždé vznesl, avšak víchř s ním cukal sem a tam, jako by ho nad stany nechtěl. Dvojice to nakonec vzdala a nechala zařízení bezpečně přistát dřív, než s ním poryv smýkne o nejbližší balvan.

„No tak, detektive inspektore,“ ozvala se Gill. „Přece nám můžete říct něco víc. Jsou na těch kostech nějaký známky –“

„Poslyšte, buďte ráda, že jsem pustil aspoň něco. Ovšem jestli chcete slyšet můj odhad a koronerovo stanovisko je vám buřt, pak se teda podle mě se ukáže, že to byl někdo odsad.“ Muir ukázal bradou na kamenná stavení Skara Brae.

Freya byla pořád duchem u specialistů lopotících se s dronem. „Dost pochybuju,“ pronesla zpola nepřítomně. „Od doby, kdy archeologové objevili první zdejší stavby, byla celá tahle oblast překopaná už mockrát. Na tomhle poli se bádalo ještě v devadesátých letech. Kdyby bylo některý starodávný tělo pohřbený tak mělko, určitě by ho...“

Zarazila se a otočila, aby zjistila, co o tom soudí Fergus.

Odpovědi jí byl odevzdaný úsměv. „Tobě nic neujde, vid', Zrzko?“

„A proč by sem taky narychlo přiletěl forenzní tým až z Inverness, kdyby šlo jen o ostatky z doby kamenný?“ přidala se Gill.

„Kvůli zajištění stop,“ odvětil suše Fergus. „Za dvanáct hodin se tady bude zase rozlívát moře. Zbejvá nám sotva šest hodin denního světla. Chci nasbírat co nejvíc důkazů, než mi do toho matka příroda hodí vidle. Beru ohledy na to, že nemáte nejmenší ponětí o strastech policejní práce, paní Irvineová, ale i vy snad pochopíte, že mou povinností je místo činu důkladně ohledat.“

„Kdo to tělo našel?“ ozvala se Freya.

„Mládenec, co sem šel brzo ráno na obhlídku. V tuhle roční dobu se nalezíště pro návštěvníky sice otvírá až v deset, ale prej mu ta bouřka dělala starosti, takže si přivstal. Už od plotu uviděl díru v zemi, posvítil si do ní baterkou a vyděsil se k smrti.“

„Má ten hoch jméno?“ vyzvídala Gill.

„Jo, ale nepovím vám ho. Je to citlivej kluk a dost ho to vzalo. Rozhodně nepotřebuje, abyste si ho vzala do parády ještě vy. Je vám to jasný?“

Freyu znovu upoutalo bzúčení. Dva policisté se znovu pokusili vyslat

do vzduchu dron, ačkoli to byla předem prohraná bitva. Stůj co stůj potřebují vidět místo činu seshora, za pomoci kamer nákladného a křehkého přístroje, třebaže povětrnostní podmínky jsou proti. Zajímalo by ji proč.

A když se zase otočila, zjistila, jak obezřetně si ji detektiv prohlíží. Jako by jí četl myšlenky a vytušil, že se ho touží zeptat na něco nepatřičného. Zalétla očima k Gill.

V téhle práci začíná a Fergus Muir je jejich rodinný přítel. Radši to nechá být.

„A to je všechno? Víc nám k tomu neřeknete?“ loudila Gill. „Bouře odkryla ostatky, jsou lidský, ale nepovíte nám, jak starý. To nemůžem ani napsat, kdo je vobjevil?“

„Prozatím sakra nemůžete napsat nic jinýho, než že v areálu probíhá policejní akce a občani tady nemají policajtům překážet,“ shrnul muž zákona, stále s očima na kmotřence. Teprve po chvíli se uvolil obrátit i k druhé novinářce. „Magnus tohle všechno zopakuje v odpoledním prohlášení. Víte toho tolik, kolik víme zatím my, čili víceméně prd. I když pořád víc než všichni ostatní. Můžete si ten článek sestylizovat a zveřejnit ho současně s tiskovkou, ne? Nechci po vás, abyste něco tajily, žádám akorát o trpělivost. Jak jste sama řekla – to je přece fér.“

„V tom případě už vás nebudeme déle zdržovat, detektive inspektore.“ Gill popošla k Freye a chňapla ji za žlutý rukáv bundy. „Pojď, zlato, musíme zpátky na základnu a –“

„Ještě minutku, paní Irvineová,“ zarazil ji.

Upřela na něj pohled překypující nadějemi.

„Potřebuju ještě něco málo probrat tady s mladou paní Sinclairovou.“

Ostrílená reportérka znejistěla. A zrudla.

„Přijdu za tebou k autu,“ slíbila jí Freya.

Uběhlo pěkných pár vteřin, než Gill pustila její rukáv a bez jediného dalšího slova zamířila nakvašeně pryč. Rážovala po nerovném terénu tak zuřivě, že málem zakopla.

Fergus si ohlídal, dokud nebyla bezpečně mimo doslech. „Vím, že už jsi velká holka a dokážeš se o sebe postarat. Určitě nepotřebuješ rady od

starý páky, jako jsem já, ale zanedbal bych svoje povinnosti kmotra a vcelku slušného člověka, kdybych tě před ní nevaroval.“

Uchechtla se. Vždyť se o ni staral dávno předtím, než umřel táta. „Tu zmáknů.“

„Určitě jo.“ Prohodil to s úsměvem jen o chlousek vřelejším než pro-sincové slunce.

A pak se potřetí otočil k policistkám hlídkujícím u policejní pásky. Jako by to ještě nebylo všechno. K odchodu se neměl, zato výmluvně mlčel. Freya usilovně přemítala, co má asi tak na srdci.

„A co ty? Všechno v pořádku?“

Pozoroval místo činu a mhouřil oči proti větru. Připadalo jí, že snad stárne v přímém přenosu: kruhy pod očima výrazně potemněly, z tváří protkaných viditelnými žilkami vyprchala veškerá barva. „Kupa stresu, jinak dobrý. Nejspíš si brzo zažádám o důchod. Nikdy by mě nenapadlo, že se těsně před penzí budu muset zabývat něčím takovým...“

„Cože? Já myslela, že ty kosti jsou staršího data.“

Neodpověděl.

Místo toho vyhrkl: „Proč ses vrátila, Freyo?“

Tuhle otázku od něj nečekala. „Nevím. Glasgow byl nějak... hektický. Chaos nad chaos. To už jsme s Tomem nechtěli.“

„A co jste teda chtěli?“

„Asi začít znovu. A taky tohle.“ Ukázala na moře. „Otevřenou krajinu, pláže, přírodu. Klidnější místo k životu.“

Byla to milosrdná lež, ale dohodli se, že jako důvod lidem stačí.

To už se k ní kmotr otočil. Vřelost z jeho pohledu vyprchala, přihlásila se bolestná naléhavost. „Jestli stojíš o klidnější život,“ pronesl a položil jí mozolnatou ruku na rameno, „pak sis pro návrat nemohla vybrat horší chvíli.“

6

Zjistila, že Gillino audi je pryč, a to dlouho předtím, než došla zpátky k bráně do Skara Brae.

Ještě chvíli postávala na silnici a zkoumala dění v zálivu. Zavřela oči a nechala vítr prosycený slanými kapkami, aby ji šlehal do pokožky, zatímco se snažila uvolnit uzel v žaludku, který se jí tam od brzkého jitra utahoval. Byla ráda, že může být chvíli sama, ale s úzkostí skoncovat nedokázala. Fergus se s ní rozloučil nějak divně – a kolegyně odtud zřejmě odjela navztekaná. Je v téhle práci sotva hodinu, a už stačila oba namíchnout. Tolik k údajnému léčebnému účinku nových začátků. Otevřela oči a zjišťovala, co se děje na poli za druhou policejní páskou. Ti dva u stanu se pořád neúspěšně pokoušeli vypustit dron.

Když ujížděla přes ostrov Mainland, prodraly se konečně mezi mraky nesmělé sluneční paprsky. Sotva nechala záliv Skaill za sebou, proměnila se obloha ve splepenec pastelově žlutých a modrých skvrn, jenže po půlhodinové cestě k průmyslovému komplexu Hatston na okraji Kirkwallu se opět zatáhlo. Déšť, který předtím viděla až daleko na západě skotského pobřeží, začal dopadat na čelní sklo, a než zajela na parkoviště, mělo nebe stejně deprimující barvu jako stěny ze škvárobetonových tvárnic

a rezivějící plechová střecha redakce *Orcadianu*. Podobně překotné změny jí vnitřně nesvědčily. Neradostně si připomněla, že dnešek ještě nepřispěl ničím jaksepatří strukturovaným, ničím důvěrně známým. Sotva vypnula motor a zatáhla ruční brzdu, vybavila si stojan s tričky ve slevě, která se nabízela před obchodem se suvenýry naproti katedrále svatého Magnuse. Na prsou se skvěl nápis: *Jestli se vám nelíbí zdejší počasí, počkejte pět minut.*

U recepčního pultu se představila a ptala se po Kristin Flettové.

„Hned přijde dolů,“ ujistila ji vlídná mladá žena.

Při čekání si Freya omotala pramínek zrzavých vlasů na ukazováček a utáhla ho tak, až jí koneček prstu zmrtněl. Pak chvíli předstírala, že si zaujatě prohlíží vitrínu se starými vydáními a zarámovanými titulními stranami, zatímco pečlivě promýšlela první věty rozhovoru s novou šéfovou. Sem tam loupla pohledem po recepční. Připadala jí povědomá. Přesto si nebyla jistá, jestli si to jen nenamlouvá. Na Orknejích žilo jednadvacet tisíc lidí, většinou právě na Mainlandu. Tom se jí sice zpola v žertu vyptával, jestli tu zná každého, s kým se za uplynulé dva týdny setkali, a přece jí bylo jasné, že shledání s někdejšími spolužáky je pouze otázkou času. Ne že by se na ně těšila. Fergusovi vlastně ani příliš nelhala: opravdu se sem s Tomem přestěhovali, aby zvolnili. Aby si dopřáli nový začátek. Teprve v jámě lvové začala čím dál častěji pochybovat, jestli je rozumné snažit se začínat znovu na místě, kde byl závoj mezi minulostí a přítomností vždycky podstatně tenčí než kdekoli jinde.

„Freyo?“

Hlas za zády ji vyděsil, div nenadskočila. Prudce se obrátila a spatřila usměvavou ženu s dlouhými blond vlasy a brýlemi s tenkými černými obroučkami.

„Omlouvám se, nechtěla jsem vás polekat.“ Příchozí jí nabídla štíhlou ruku. „Moc ráda vás konečně poznávám osobně.“

Freya poznala Kristin díky videohovoru, který spolu vedly v rámci přijímacího řízení. Tehdy byla šéfredaktorka stejně jako dnes dokonale oblečená: brýle vypadaly designově, světlemodrá blůzka a pouzdrová šedá sukně drazé, byť výsledný dojem nepůsobil ani trochu snobsky. Navzdory

úhlednému zjevu vypadala Kristin přirozeně, a tak Freya znejistěla při představě, že má na sobě obyčejné modré džíny a tenisky s goretexovou úpravou. Vzala si je až po důkladném ověření, že tady se smí do práce nosit, co kdo chce.

„Dobrý den, Freya. Taky mě moc těší.“

Sotva vyslovila přichystanou repliku, došlo jí, že nadřízená už její jméno vyslovila, a tak bylo naprosto zbytečné uvádět ho znovu. *To je ale trapas.* Cítila, jak rudne, ale Kristin si toho buď nevšimla, anebo je nejspíš příliš zdvořilá, než aby to dávala najevo.

Šéfredaktorka ji vedla chodbou, kde to bylo cítit prachem usazeným na radiátorech, a po tmavém schodišti do sálu v prvním poschodí: do rozlehlé místnosti s jediným obrovským stolem uprostřed šedého zátěžového koberce. Freyin mozek rázem zalil bzukot zářivek na stropním podhledu. Ucítila, jak se jí uzel v břiše utahuje ještě víc. Jsou místa reportérů u zdejšího stolu předem daná, nebo se tu vyznává princip „kam si kdo sedne...“? Či ještě hůř: třeba ta místa nejsou výslovně přidělená, ale každý si sedá tam, kde to považuje za „svoje“, aniž se v tom vetřelec vyzná? Tipla by si, že Gill bude přesně tehle případ.

Stůl byl vybaven řadou počítačů, avšak obsazený byl pouze jeden. Gill už zírala do monitoru a tenký purpurový kabát ležel na stole vedle ní, jako by ani neměla čas si ho pověsit. Trhaně ťukala do klávesnice.

„Už jsem ji sjela za to, že vás tam nechala samotnou,“ prohodila Kristin s úsměvem, když procházely kolem.

„Vysvětlovala jsem ti, že jsem ji nikde nenechala,“ odsekla reportérka s očima přilepenýma k obrazovce. „Mám tady důležitou práci. Nemínila jsem čekat, až doklábosí se *strejdou* Fergusem.“

Takže jí to neuniklo, pomyslela si Freya. *Kurva práce.*

Následovala šéfovou do zadního traktu. První tamní dveře vedly do kuchyňky. Topení tam jelo naplno – celou budovu pravděpodobně řídil jediný termostat – a zatuchlý vzduch byl prosycený pachy zaschlých zbytků jídel na pultu kuchyňské linky a ve staříčké mikrovlnce. Zakryla si nos límcem bundy. Bylo tady sice moc teplo na to, aby si ji nechala na sobě, jenže když měla její zip vytažený úplně ke krku, cítila se v bezpečí

nehledě na kapky potu, které jí vyrážely na zátylku. Jedině tenhle její svršek měl pořádné kapsy. Kabelky nesnášela.

Kristin mezitím zapnula varnou konvici a připravila dva šálky, konvičku french pressu a plastovou dózu s mletou kávou, kterou vylovila ze skříňky.

„Jeden z mých londýnských zvyků,“ prohodila k podřízené. „Nesnáším špatný kafe, ale panebože, tady se přímo rozmazluju. Byla jste už ve městě?“

Jasně že byla. Přesto Freya zavrtěla hlavou, jelikož jí připadalo, že se to od ní očekává.

„Přisahám, že v Kirkwallu je teď víc trendy kaváren než v Shore-ditchi,“ mlela dál Kristin. „Zamlada to tady zdaleka nebylo takový.“

Pomyšlení na to, že vyfasuje šálek slušné kávy, a módní slůvko *trendy* přimělo Freyu k úsměvu. A s nimi i skutečnost, že je něco spojuje. Už při pohovoru jí šéfredaktorka prozradila, že taky v mládí z Orkneji odešla a vrátila se sem teprve před půldruhým rokem.

Hned ji napadla vhodná návazná otázka. Měla z toho takovou radost, že ji málem zapomněla vyslovit. „A kde jste v Londýně pracovala?“

„Tak porůznu. Do novin jsem nastoupila hned po škole, nejdřív do *Evening Standardu*. A pak jsem dělala v *Guardianu*.“ Blondýnka se opřela bokem o linku a čekala, až se voda začne vařit. „Potom jsem načas změnila lokál a začala redigovat materiály pro tiskový agentury. AP, Reuters. Doufala jsem, že to bude větší vzrůšo, ale popravdě řečeno se z toho brzo stala rutina. Všichni si mysleli, že jsem se pomátla, když se chci vrátit sem, jenže pak...“

Myšlenky jako by se rozplynuly v oblaku páry z konvice, která se s cvaknutím vypnula.

Kristin nalila vodu do french pressu. Freya uvažovala, že šéfredaktorka musí být o něco málo starší než ona, tak pětatřicet. I když žila dlouho mezi Londýňany, orknejský přízvuk se jí stačil vrátit – i s onou něžnou, až lyrickou melodikou, kterou si nezasvěcenci často pletou s velštinou.

„Pár lidí to taky parádně nakrklo,“ navázala a podala Freye šálek. Naklonila se k ní, loupala očima po nedovřených dveřích a spiklenecky za-

šeptala: „Nikdy předtím jsem šéfku nedělala. Gill už tady sedí celou věčnost, a když můj předchůdce odešel, doufala, že bude na řadě. A náš reportér Keith tu dělá nejmíň od doby, kdy se řešila aféra Watergate. Ani jednomu nešlo pod nos, že jsem to místo dostala já.“ Pokrčila rameny a zafoukala do hrníčku. „Nemůžeme si tykat? Co ty? O tobě si lidi taky určitě mysleli, že ti muselo přeskočit, když jsi z *Heraldu* odešla do provinčního týdeníku.“

Čerstvá posila se usmála a přikývla. „Něco v tom smyslu.“

„Upřímně vzato, i pro nás to bylo příjemné překvapení. Nerada bych, aby to vyznělo špatně, jsme tady zatraceně dobrý tým. Nepočetný, ale uznávaný. A nikdy nezaškodí, když o místo v něm projeví zájem nositelka prestižní novinářské ceny.“

Freya ucítila, jak znovu rudne. „To už je dost dávno.“

„Ani bych neřekla. Skotská Press Award, že jo? Za reportáž o tom perverzním doktorovi.“

Přikývla. Byla v *Heraldu* teprve druhým rokem a pracovala v rubrice Zdraví a životní styl, když jako *Sólokapra roku* ocenili způsob, jakým odhalila spády jednoho praktického lékaře v Particku. Ten vykuk přemlouval mladé pacientky, aby podstoupily naprosto zbytečné vyšetření nader, a potají si je pak natáčel. Příběh se probojoval do titulků i mimo Skotsko a ji okamžitě přeložili do krimi rubriky. Dumala, jestli by měla Kristin přiznat, že tenhle její úspěch tenkrát „pár lidí parádně nakrčnul“ a že ta cena byla vlastně počátek jejího konce v *Heraldu*. Hrozně nerada by ale na sebe prozradila víc už první den. Každopádně mlčela tak dlouho, že se slova zase ujala šéfová.

„Vidím, že jsi moc skromná na to, aby ses sama vychvalovala. Na rozdíl od jistých lidí.“ Pokývla směrem k sálu a ušklíbla se, což Freyu přimělo k dalšímu úsměvu.

„Představila bych tě i dalším kolegům, jenže jak sama vidíš, na základně máme teď trochu mrtvo,“ dodala Kristin. „Sophie jela kvůli článku k soudu a Keith už dva měsíce marodí, takže teď tady mám na plný úvazek jenom Gill a Soph. Proto jsem se tolik radovala, že můžeš nastoupit ještě před svátky.“

Vzaly si kávu do její kanceláře, což byla zbylá místnost za kuchyňkou. A taky podobně stísněná, s jediným bídným okýnkem ve zdi naproti dveřím. Nepropouštělo dovnitř téměř žádné světlo. U nízkého stropu cvakala a bzučela další zářivka, nicméně aspoň to tam příjemně vonělo. Místnůstka sama byla přečpaná věcmi, avšak zjevně vedená pořádkumilovnou rukou. Freyin pátravý pohled zalétl k fotografiím na stole, zachycujícím dvě děti předpubertálního věku – kluka a holčičku –, ale nikoho dalšího z rodiny. Žádného partnera. Ostatně si už stačila všimnout, že Kristin nenosí snubní prstýnek. Nebyly tu ani fotky domácích mazlíčků.

„Moje děti, Jordon a Alicia,“ prohodila šéfredaktorka, když se posadily. Zřejmě jí neušlo, že si návštěva snímky prohlíží. „Když jsem je odvezla z Londýna, byli dost rozhození. Mají dojem, že jsem je odvěkla na konec světa. Říkají tomu tady *Skála*.“

Zasmála se a Freya se pro jistotu připojila.

„Gill mi naznačila, že jsi příbuzná s detektivem inspektorem Muirem. Že je to tvůj strýc,“ nadhodila Kristin.

Freya už asi postě to pondělí zrudla. „Kdepak, nejsme příbuzní. Býval to prostě tátův blízký přítel.“

„Býval?“

„Táta zahynul při autonehodě, když jsem byla malá.“

„Panebože, to je mi moc líto. Promiň, bylo to ode mě necitlivé.“

„Ne, nic se nestalo,“ vyhrkla Freya. Bylo jí jasné, že jen konstatovala, jak se věci mají, nicméně si okamžitě začala vyčítat, že uvedla šéfku do rozpaků. „Tehdy mi ještě nebylo ani jedenáct.“

„Tvůj otec byl taky u sboru?“

„I on byl detektiv inspektor. U místní kriminálky.“

Nastala odmlka. Čeká Kristin, až to její nová podřízená rozvede, nebo si už v duchu sumíruje další dotaz? Rozhodla se mlčet a vyčkávat.

„No,“ ozvala se konečně šéfka, „bude docela výhoda být se současným detektivem inspektorem zadobře. Zvláště vzhledem k té poslední kauze. Hodně našich důvěrných informací pochází přímo z policejních zdrojů, jenže poslední dobou s nimi nemáme nejlepší vztahy.“

„Konstáblové u Skara Brae byli ráno z Gill dost otrávení.“

Kristin posměšně zafrkala. „Zkus se rozjet po zdejších ostrovech – i po těch, kde bydlí jen zdivočelý krávy – a všude narazíš na někoho, kdo je na ni naštvaný. V létě jsme chystali článek – a dost mi na něm záleželo –, ze kterého policie nebyla moc nadšená. Oblastní komisař hraje golf s Alistairem Sutherlandem. To je majitel našich novin.“

Freya přikývla. To už si vyřešeršovala. Líbilo se jí, že *Orcadian* pořád zůstává v místních rukou a neulovila ho nějaká bezejmenná „mediální skupina“. Podobné týdeníky jinak všude ve Skotsku krachovaly – Orkneje byly podle všeho jedním z mála míst, kde se lokálnímu plátku ještě dařilo. Místní oprávněně toužili číst o něčem, co se jich bezprostředně týká, a zajímalo je daleko víc uzavření komunitního centra ve Stromness než rozbroje odehrávající se stovky mil odtud. List patřil Sutherlandovým už celé generace.

„Magnus si stěžoval Alistairovi – a rázem bylo vymalováno. Museli jsme ten materiál z korektur stáhnout,“ pokračovala Kristin. „Prohlásil, že obvinění takového rázu nemůžeme doložit. Jenže my jsme nikoho neobviňovali. Psali jsme zkrátka o tom, co se v kraji povídá. To bylo poprvé a snad i naposledy, kdy nám majitel něco cenzuroval.“

„Co to bylo za příběh?“

„Jeden z těch, co můžeš slyšet jedině na Orknejích,“ prohodila šéfredaktorka a pokrčila rameny. „Farmář z Burray našel jednou po ránu skoro polovinu svého dobytka podřezaného. Vážně příšerná řezničina. Srdcevrvoucí. Nicméně ten chlap vedl letitý spor s jiným chovatelem ze South Ronaldsay. On a pár místních byli přesvědčení, že za tím masakrem stojí chlapi z konkurenční farmy. Jenže policie případ odložila s poukazem na to, že se podezření nedá podpořit důkazy ani svědky. Postižený farmář se nechal slyšet, že policajti pachatele dobře znají, ale bojí se něco udělat. Že tady na ostrovech pořád vládnu lidi, co stojí nad zákonem.“

„Byl v tom zapletený i Fergus Muir?“

„Ten to vyšetřování vedl.“

Freya nad tím kroutila hlavou. „Znám ho odmalička a pochybuju, že by pachatele kryl.“

„A já myslela, že jsi profesionálně nestranná.“ Kristin se předklonila

a položila lokty na stůl. „Protože jestli tě tahle práce něco naučí, tak to, že lidi vždycky dokážou překvapit.“

Načež otočila list a začala líčit své plány, jak plně využívat digitální platformy novin.

„Můžeš se vsadit, že toho maléru ve Skaillu je už plný Facebook. Měli bychom nabízet příspěvky přímo z místa činu, fotky, videa. Prostě nějak přitáhnout čtenáře taky k naší webové. Jenže Gill, nedělá sociální média“ –“ uvedla ten citát prstovými uvozovkami, „– takže jsme to postovaly až po jejím příjezdu. Jako svědectví z druhé ruky.“

Freya se náhle rozpomněla, že se jí Kristin pokoušela dovolat. To byl asi ten důvod. Vykoktala omluvu, že jí chtěla aspoň odepsat, ale šéfka mávla rukou.

„Jen jsem si chtěla ověřit, žes našla Gill a že seká latinu. A teď upřímně, když jsme tě přijímali, doufala jsem, že v tobě získám spojenkyni. Chci ti dát na starost sociální síť. Cokoli se v souvislosti s tímhle případem šustne, budeš u toho a vystavíš to dřív než všichni ostatní. Zvládneš to?“

„Rozhodně.“

Ten výraz se jí zalíbil. *Spojenkyně.*

Ozvalo se zaklepání na dveře. Freya se na židli otočila a na prahu spatřila stát asi pětadvacetiletou ženu. Měla kaštanové vlasy po ramena a černý vlněný kabát. Tváře jí po příchodu zvenku zářily stejným odstínem růžové, jakou měly její šála a rukavice.

„Freyo, tohle je Sophie Rendallová,“ seznámila je Kristin. „Sophie, tohle je Freya.“

Příchozí přikývla na pozdrav, ale hned se zase zadívala na šéfku. „Je pravda, že ve Skara Brae našli mrtvolu?“

„Gill to zrovna sepisuje. Máme náskok, protože oficiálně to policie oznámí až odpoledne, ale inspektor nás žádá, abychom nález těla zatím nezveřejňovali. Odkud to víš ty?“

„Je to na fejsu. Celý město nemluví o ničem jiném.“

Kristin se obrátila k Freye. „Vidíš? Názorná ukázka. Proto potřebujeme seriózní prezentaci na sociálních sítích jako sůl. Pokud čtenáři nedostanou informace od nás, seženou si je –“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ostrov temnoty***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.